

week 38-2009

Omdat niet iedereen afgelopen Startzondag (13 september) de preek heeft gehoord - er kon immers ook gekozen worden uit andere activiteiten als schilderen, discussiëren en zingen - zet ik een gedeelte van de verkonding op deze pagina.

Het thema was 'Wij geloven'. We lazen Marcus 9: 14-29. Jezus geneest op verzoek van een vader een zieke jongen. De vader vraagt aan Jezus: "Als u iets kan doen, heb dan medelijden met ons en help ons". Jezus antwoordt: "Of ik iets kan doen? Alles is mogelijk voor wie gelooft." Hier zei ik het volgende over:

De jongen wordt genezen. Een teken voor de wereld waarin Jezus is afgedaald dat Hij echt de geliefde Zoon van God is, de Messias.

Het verhaal gaat niet over de genezing, over het wonder dat gebeurt.

Het verhaal laat ons een heel ander wonder zien namelijk wie Jezus is.

Wij geloven tussen twijfel en zekerheid. Jezus geloofde volop.

Daarom is alles mogelijk.

Hij geeft het ons als een geschenk. Hij geeft zichzelf aan ons.

Hij is onze eerste en grootste gelovige.

Met zijn geloof heeft Hij de dood overwonnen. Gelukkig dat wij met hem kunnen geloven. Als het alleen om 'ik geloof' zou gaan, dan zouden we waarschijnlijk net zo weinig resultaat boeken als de discipelen.

Wij mogen geloven samen met Jezus. We hoeven het niet alleen te doen.

Daar mogen we in de kerk ook gestalte aan geven. De kerk is het lichaam van Christus, met Christus als hoofd. Wij zijn allemaal ledematen, elk met zijn eigen gaven en talenten. We hebben elkaar nodig.

Veel mensen zeggen te geloven in iets of iemand, maar velen zeggen ook:

Daar heb ik de kerk niet bij nodig.

Dat is jammer.

Want je hoeft het niet alleen te doen.

Het 'ik geloof' kan sterker worden als je wordt opgenomen in het 'wij geloven'.

Een mooie illustratie hierbij vond ik in een boek over de president van de Verenigde Staten, Barack Obama. Het gaat over zijn bekering. Het was niet een plotseling gebeuren, maar een proces. Een keuze om zich aan te sluiten bij een geloofsgemeenschap, bij het 'wij geloven', en zo zelf te groeien in geloof.

Het was, zo zegt hij, een beslissing om een geloof binnen te gaan, door mij bij een geloofsgemeenschap te voegen. Een beslissing om bij een groep mensen thuis te raken, en zo thuis te raken bij God.

Verder zegt hij: 'Het was een keuze en geen plotselinge openbaring, de vragen die ik had waren niet op magische wijze verdwenen. Ik gaf mij over aan zijn wil en besloot me te wijden aan het ontdekken van zijn waarheid'.

Je hebt andere mensen nodig om je de weg te wijzen, om je af en toe terecht te wijzen. Andere mensen hebben jou nodig om de juiste koers te gaan.

Het geloof is een ontdekkingsstocht die we gezamenlijk mogen ondernemen.

Gezamenlijk met de mensen van nu, maar ook met de mensen die ons zijn

voorgegaan. Onze ouders, grootouders, leerkrachten, predikanten, allen die ons het geloof hebben voorgeleefd en meegegeven.

Gezamenlijk met de mensen in de toekomst, met alle mensen die op ons pad komt. Gelovige en zoekende mensen. Mensen van dichtbij en mensen van veraf.

Zo zijn wij, christenen, mensen van de weg, altijd op weg.

Het is jammer als mensen zeggen dat ze de kerk niet nodig hebben.

Jammer, want ergens heeft de kerk dan ook gefaald of faalt nog steeds.

Blijkbaar kunnen we niet genoeg uitdragen of niet goed genoeg uitdragen dat 'wij geloven' mooier en rijker is dan 'ik geloof'. We moeten de hand ook in eigen boezem steken. Niet alleen naar de ander wijzen.

Waarom komen jongeren steeds minder naar de kerk? Ligt het alleen aan hun of ook aan ons? Hebben wij altijd naar ze geluisterd en gehoor gegeven aan hun stemmen?

Misschien ervaren mensen ons 'wij geloven' wel als een belemmering.

Staan wij open voor het 'ik geloof' van mensen als dat niet precies samenvalt met wat 'wij geloven'? Hier ligt een taak voor ons.

Laten we kritisch naar ons zelf kijken. Dragen wij uit dat het 'wij geloven' voor ons belangrijk is? Durven wij als de mensen in de startkrant te zeggen wat wij geloven?

'Wij geloven' en 'ik geloof': ze moeten allebei een plaats hebben in onze kerk.

'Wij geloven' met Jezus Christus als onze eerste en grootste gelovige. Hij laat onze het ware geloven zien. Hem mogen we aanroepen omdat ons geloof te klein is.

Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp. En God hoort. Psalm 116 zegt het zo:

"God heb ik lief, want die getrouwe Heer hoort mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen. Hij neigt zijn oor, 'k roep tot Hem al mijn dagen. Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer."

In het 'wij geloven' moet het 'ik geloof' ook een plaats hebben. Wij zijn allen kinderen van God, maar net als in een normaal gezin. Ieder kind is anders.

Zo zijn we gemaakt. Ieders 'ik geloof' hebben we nodig in het 'wij geloven'.

Laten we daarom luisteren naar elkaar. Elkaar de ruimte geven om het 'ik geloof' en 'wij geloven' zelf in te vullen. Alleen zo kunnen we elkaar tot steun zijn.

En de ander voorgaan in het geloof. Om in de visie van Obama te zeggen:

Laten we elkaar helpen thuis te raken bij het geloof van onze gemeenschap en zo thuis te komen bij God. Het is toch mooi om zo samen kerk te zijn. Yes, we can.